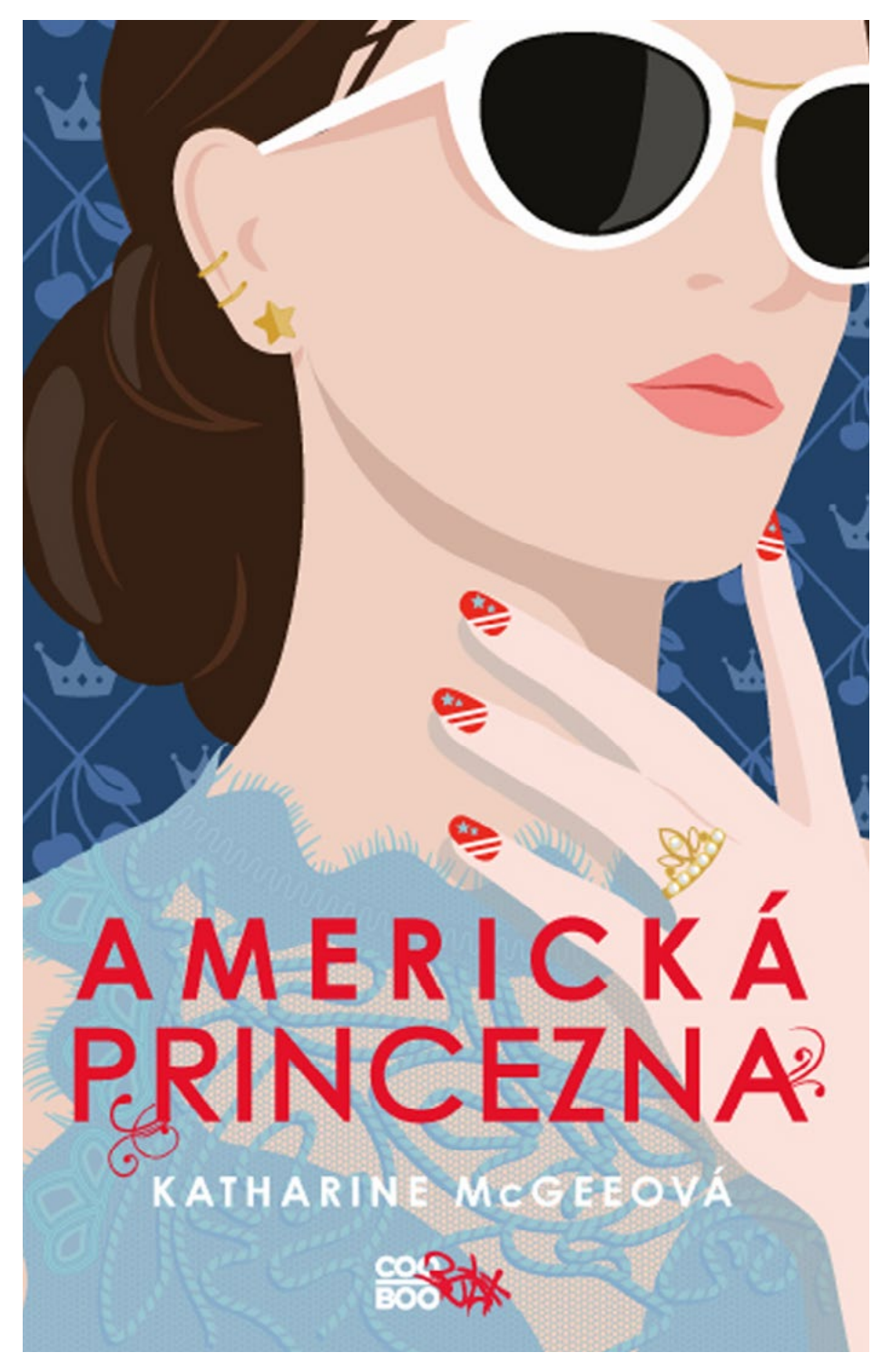

AMERICKÁ PRINCEZNA

KATHARINE MCGEEOVÁ

COLD
BOO

Americká princezna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Katharine McGeeová
Americká princezna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AMERICKÁ PRINCEZNA

KATHARINE MCGEEOVÁ

Pro Alexe

PROLOG

Příběh americké revoluce a zrození americké monarchie pravděpodobně už znáte.

Možná z obrázkové knížky, kterou jste četli jako děti, nebo ze školních představení, ve kterých jste toužili hrát krále George I. nebo královnu Marthu a místo toho dostali roli třešně. Znáte ho z písni a filmů a učebnic dějepisu, z léta, kdy jste navštívili hlavní město a zúčastnili se oficiální prohlídky Washingtonského paláce.

Slyšeli jste ten příběh už tolikrát, že byste ho dokázali vyprávět sami; jak po bitvě u Yorktownu padl plukovník Lewis Nicola na kolena před generálem Georgem Washingtonem a ve jménu celého národa ho žádal, aby se stal prvním americkým králem.

A generál samozřejmě souhlasil.

Historikové se rádi dohadují, zda by se to – v jiném světě – mohlo odehrát jinak. Co kdyby generál Washington královský titul odmítl a místo toho požádal, aby se stal voleným zástupcem lidu? Předsedou vlády – nebo by možná pro ten úřad vymyslel úplně nový název, třeba *prezident*. A možná by poté, inspirovaný americkým příkladem, ostatní národy – Francie a Rusko a Prusko, Rakousko-Uhersko a Čína a Řecko – nakonec svrhly vlastní monarchie a položily tak základy věku demokracie.

Ale všichni víme, že to se nikdy nestalo. A vy jste sem nepřišli hledat smyšlenou historii. Přišli jste si pro příběh o tom, co se

stalo dál. Jak vypadá Amerika o dvě stě padesát let později, kdy jsou potomci George I. pořád ještě na trůnu.

Je to příběh ze vznešených tanečních sálů a zadních schodišť. Příběh tajemství a skandálů, lásky a zlomených srdcí. Je to příběh nejslavnějšího rodu světa, který sehrává svá rodinná dramata na té největší scéně ze všech.

Tohle je příběh americké královské rodiny.

BEATRICE

Současnost

Beatrice dokázala vysledovat své předky až do desátého století.

Ve skutečnosti šlo jen o rodinnou větev královny Marthy, ačkoli většina lidí se o tom raději nezmiňovala. Koneckonců před svatbou nebyl král George I. ničím jiným než zbohatlým plantážníkem z Virginie, který se později stal vynikajícím bojovníkem. A bojoval tak dobře, že pomohl vyhrát válku o americkou nezávislost a jeho vlastní lid ho odměnil královskou korunou.

Nicméně skrze Marthu mohla Beatrice sledovat svou rodovou linii po více než čtyřicet generací. Mezi jejími předky byli králové a královny a arcivévodové, učenci i vojáci, a dokonce i jeden kanonizovaný světec. *Máme se toho tolik co učit, když pohlédneme zpátky, připomínal jí vždycky otec. Nikdy nezapomínej na svůj původ.*

Ovšem těžko jste mohli na své předky zapomenout, když jste nesli jejich jména jako ona; Beatrice Georgina Fredericka Louise z rodu Washingtonů, americká korunní princezna.

Její otec, Jeho Veličenstvo George IV., po ní střelil pohledem. Reflexivně se napřímila a poslouchala, jak nejvyšší komoří znovu probírá plány na zítřejší Královnin bál. Ruce měla sepnuté nad střizlivou pouzdrovou sukní, nohy překřížené v kotnících. Protože jak jí to vtoukala její učitelka etikety – ranou pravítkem přes zápěstí, kdykoli jí to uklouzlo –, dáma si nikdy nedává nohu přes nohu v oblasti stehen.

A pro Beatrice to platilo dvojnásob, protože ona nebyla jen princezna; byla také první ženou, která kdy zdědí americký trůn. První ženou, která bude sama vládnoucí královnou; ne královskou chotí, provdanou za krále, ale skutečnou panovnicí.

Kdyby se narodila o dvacet let dříve, následnictví by ji přeskočilo a padlo na Jeffa. Její dědeček ovšem staletí starý zákon zrušil a ustanovil, že ve všech následujících generacích bude trůn přecházet na nejstaršího potomka, nikoli nejstaršího syna.

Beatrice zalétla pohledem na konferenční stůl před sebou, posetý papíry a nedopitými šálky kávy, která už dávno vychladla. Dnes se konala letošní poslední schůzka kabinetu, což znamenalo, že všichni předkládali závěrečné výroční zprávy a tabulky s analýzami.

Schůzky kabinetu se vždycky pořádaly v Hvězdné síni, pojmenované podle zlacených hvězd namalovaných na modré zdi i slavném hvězdicovitém stropním okně, kterým dovnitř proudily paprsky zimního slunce a vábívě se mihotaly na stolku. Ne, že by si je Beatrice mohla užít. Zřídka kdy měla čas jít ven, kromě dnů, kdy vstávala ještě před svítáním, aby si zaběhala s otcem po městě. Samozřejmě za doprovodu několika tělesných strážců.

Krátce, a pro ni tak netypicky, pomyslela na to, co právě asi dělají její sourozenci a jestli už jsou zpátky ze svého výletu do jižní Asie. Dvojčata Samantha a Jeff, o tři roky mladší než Beatrice, byla nebezpečná dvojka. Oba temperamentní a spontánní, s hlavou plnou ne zrovna dobrých nápadů. Na rozdíl od většiny teenagerů a k velké lítosti svých rodičů měli ovšem moc tyto nápady *skutečně* zrealizovat. A teď, půl roku po dokončení střední školy, bylo jasné, že ani jeden z nich neví, co dál se svým životem – až na oslavování faktu, že je jim osmnáct a mohou legálně pít alkohol.

Od dvojčat nikdy nikdo nic nečekal. Všechna očekávání – a to platilo jak pro rodinu, tak vlastně pro *celý svět* – mířila jako oslepující bodový reflektor na Beatrice.

Nejvyšší komoří konečně dokončil své hlášení. Král mu milostivě kývl a vstal. „Děkuji, Jacobe. Jestli nemáte nic jiného, můžeme dnešní schůzku ukončit.“

Všichni se začali zvedat na nohy, trousili se z místnosti a povídali si o zítřejším plesu nebo o plánech na vánoční svátky. Zdálo se, jako by dočasně odsunuli stranou veškerou politickou rivalitu – král udržoval kabinet rovnoměrně rozdělený mezi federalisty a demokratické republikány –, ačkoli Beatrice měla dojem, že s počátkem nového roku se rivalita zase v plné síle vrátí.

Connor, její osobní strážce, zvedl hlavu u dveří, kde postával vedle velitele královny ochranky. Oba muži byli členy Čestné gardy, elitní jednotky důstojníků, kteří zasvětili životy službám koruně.

„Beatrice, můžeš na chvíli zůstat?“ požádal ji otec.

Princezna se zastavila ve dveřích. „Samozřejmě.“

Král se znovu posadil a Beatrice ho napodobila. „Děkuji, že jsi pomohla s těmi nominacemi,“ pronesl. Oba se zadívali na papír, kde byl v abecedním pořádku vytištěn seznam jmen.

Beatrice se usmála. „Jsem ráda, žeš je schválil.“

Zítra se měl konat každoroční vánoční Královnin ples, pojmenovaný po úplně prvním bálu, během něhož přiměla královna Martha svého manžela George I., aby povýšil tucty amerických vojenských veteránů z bojů o nezávislost do šlechtického stavu. Od té doby se z toho stala tradice. Každý rok uděloval král na plese šlechtické tituly za služby vlasti a z pánů dělal lordy, ženy dostávaly titul lady. A letos poprvé ji nechal navrhnout kandidáty.

Než se stačila zeptat, co po ní chce, někdo zaklepal na dveře. Když do místnosti vklouzla Beatricina matka, král slyšitelně vydechl úlevou.

Královna Adelaide pocházela ze šlechtického rodu z obou větví rodiny. Před svým sňatkem byla dědičkou vévodství Savannah a Canaveral. Lidé jí říkali Dvojitá vévodkyně.

Adelaide vyrostla v Atlantě a nikdy nepozbyla svého jižanského šarmu. Dokonce i teď měla její gesta nádech elegance; náklon hlavy, když se usmála na svou dceru, stočení zápěstí, když si sedala do křesla z ořechového dřeva po Beatricině pravici. Bohaté hnědé vlasy, které si každé ráno natáčela kulmou a nosila je stočené kolem čelenky, jí ve slunečních paprscích zářily karamelovými odlesky.

To, jak seděli – z každé strany jeden z rodičů, jako by ji obklíčili –, dodalo Beatrice pocit, že na ni něco chystají.

„Ahoj, mami,“ pozdravila lehce zmateně. Královna se obvykle politických diskuzí neúčastnila.

„Beatrice, tvá matka a já jsme doufali, že si promluvíme o tvé budoucnosti,“ začal král.

Princezna rozpačitě zamrkala; na budoucnost myslela pořád.

„Na trochu osobnější úrovni,“ upřesnila její matka. „Přemýšleli jsme, jestli zrovna teď není ve tvém životě někdo... výjimečný.“

Beatrice se lekla. Čekala, že k tomuhle rozhovoru dřív nebo později dojde, a dělala, co mohla, aby se na něj duševně připravila. Jen jí zkrátka nedošlo, že to bude tak *brzy*.

„Ne, to není,“ ujistila je. Její rodiče nepřítomně přikývli; oba věděli, že s nikým nerandí. Věděla to *celá země*.

Král si odkašlal. „Tvá matka a já jsme doufali, že by sis mohla začít hledat partnera. Člověka, s nímž strávíš svůj život.“

Připadalo jí, jako by se jeho slova odrážela od zdi Hvězdné síně ozvěnou stále dokola a čím dál silněji.

Beatrice neměla téměř žádné romantické zkušenosti, které by stály za řeč – ne, že by to různí zahraniční princové v odpovídajícím věku nezkoušeli. Jediný, který to dotáhl ke druhé schůzce, byl princ Nikolaos z Řecka. Jeho rodiče ho přiměli, aby absolvoval jeden semestr výměnného programu na Harvardu, a doufali, že by se do něj ta americká princezna mohla šíleně zamilovat. Beatrice si s ním párkrát vyšla, aby potěšila obě rodiny, ale nic z toho nebylo – třebaže byl Nikolaos jako mladší královský syn jeden z mála mužů, kteří

byli jako uchazeči o Beatrici *vyhovující*. Budoucí vládkyně si mohla vzít jen někoho vznešeného s modrou krví.

Beatrice vždycky věděla, že nemůže chodit s nikým nevhodným – dokonce nikoho takového nemůže na rozdíl od ostatních vysokoškoláků ani políbit. Koneckonců nikdo netoužil vidět svou budoucí královnu, jak se s ostudou potácí domů z kolejního večírku.

Ne, bylo mnohem bezpečnější, když dědička trůnu neměla žádnou sexuální minulost, ve které by se mohl hrabat tisk; žádný balast bývalých milenců, žádného expřítele, který by mohl prodat intimní tajemství do skandálních autobiografií. V Beatricině milostném životě nesměly být žádné vrcholy a pády. Jakmile začne s někým veřejně chodit, bude to definitivní; budou muset být šťastní, věrní a oddaní jeden druhému na celý život.

Rozhodně to stačilo k tomu, aby se randění vyhybala širokým obloukem.

Tisk celá léta Beatrice aplaudoval, že je na svou reputaci tak opatrná. Ale jakmile jí bylo jednadvacet, všimla si, že způsob, jakým mluvili o jejím milostném životě, se značně změnil. Reportéři ji místo oddané a bezúhonné začali označovat jako osamělou chudinku, nebo ještě hůř za frigidní. Namítali, že když nikdy s nikým nebude chodit, jak se má asi vdát a začít s nanejvýš důležitým úkolem početí příštího dědice trůnu?

„Nemyslíte, že jsem trochu mladá, abych si s tím dělala starosti?“ zeptala se Beatrice a ulevilo se jí, že to dokázala říct tak klidně. Na druhou stranu prošla dlouhým výcvikem, jak nedávat svoje emoce veřejně najevo.

„Byla jsem ve tvém věku, když jsme se s otcem vzali. A následující rok už jsem tě čekala,“ připomněla jí královna. Opravdu děsivé pomyšlení.

„To bylo před dvaceti lety!“ zaprotestovala Beatrice. „Nikdo nečeká, že bych... Tedy, dneska je to jiné.“

„Neříkáme, že bys měla běžet k oltáři už zítra. Žádáme jen, abys o tom začala přemýšlet. Nebude to snadné rozhodnutí a my ti s tím chceme pomoci.“

„Pomoci?“

„Je několik mladých mužů, se kterými bychom tě rádi seznámili. Všechny jsme je pozvali na zítřejší ples.“ Královna otevřela kabelku ze šagrénové kůže a vytáhla složku, ze které po okrajích čouhaly barevné plastové záložky. Podala ji své dceři.

Na každé záložce bylo napsáno jméno. Lord José Ramirez, budoucí vévoda z Texasu. Lord Marshall Davis, budoucí vévoda z Orange. Lord Theodore Eaton, budoucí vévoda z Bostonu.

„Vy se mi snažíte někoho *dohodit*?“

„Jen ti nabízíme nějaké možnosti. Chceme ti představit mladé muže, kteří by mohli být vhodní.“

Beatrice otupěle prolétla stránkami. Byly plné informací. Rodokmeny, fotografie, vysvědčení ze středních škol, dokonce i výška a váha těch mladíků.

„To jste na ně nasadili národní bezpečnostní agenturu, aby vám to všechno zjistila?“

„Cože? Ne.“ Král vypadal obviněním, že by zneužil svých privilegií u NSA, upřímně šokovaný. „Ti mladí muži a jejich rodiny nám poskytlí všechny informace dobrovolně. Vědí, k čemu se upisují.“

„Takže už jste s nimi mluvili,“ konstatovala Beatrice upjatě. „A chcete, abych zítra večer na Královnině plese s těmi... potenciálními *manžely*... udělala pohovor?“

Obojí její matky na protest vystřelilo vzhůru. „*Pohovor!* To zní tak neosobně. Jenom žádáme, aby sis s nimi promluvila a trochu je poznala. Kdo ví? Třeba tě někdo z nich může překvapit.“

„Možná to *je* jako pohovor,“ připustil král. „Beatrice, až si někoho zvolíš, nebude to jen tvůj manžel. Bude to také první americký královský choť. A být manželem vládnoucího monarchy je práce na plný úvazek.“

„Práce, která nikdy nekončí,“ dodala královna.

Otevřeným oknem Beatrice zezdola z mramorového nádvoří slyšela hovor a následný výbuch smíchu a jediný hlas, který se statečně snažil ten rámus přehlušit. Byl totiž poslední den před prázdninami, takže si nejspíš nějaká střední škola udělala výlet na prohlídku Washingtonského paláce. Nemohli být o moc mladší než ona, a přesto se jim Beatrice cítila na hony vzdálená.

Nadzvedla palcem okraje stránek a nechala je zvolna padat zpátky dolů. Byl tam jen tucet mladíků.

„Ta složka je pěkně tenká,“ prohodila tiše.

Beatrice ovšem vždycky věděla, že bude lovit v malém jezírku, tedy spíš louži. Nebylo to ale tak špatné jako před sto lety, kdy byl sňatek krále záležitostí spíš veřejné politiky než srdce. Alespoň se nemusela provdat, aby stvrdila politickou dohodu.

I tak se zdálo příliš doufat, že by se mohla zamilovat do něko-ho z tohoto krátkého seznamu.

„Otec a já jsme byli velmi pečliví. Prošli jsme všechny mužské potomky z vyšší společnosti, než jsme vybrali jména,“ řekla její matka jemně.

Král přikývl. „Jsou tam nějaké velmi dobré možnosti, Beatrice. Všichni v té složce jsou inteligentní, přemýšliví a z dobrého rodu – ten typ mužů, kteří ti budou oporou, aniž by jim překáželo jejich ego.“

Z dobrého rodu. Beatrice přesně věděla, co to znamená. Byli to synové a vnukové americké vyšší šlechty, a to jenom proto, že všichni zahraniční princové v jejím věku – Nikolaos, Charles ze Šlesvic-ko-Holštýnska nebo velkovévoda Pjotr – už byli vyškrtnuti.

Beatrice přejela pohledem z jednoho rodiče na druhého. „Co když na tom seznamu můj budoucí manžel není? Co když se nebudu chtít provdat za *žádného* z nich?“

„Ještě ses s nimi ani nesetkala,“ přerušil ji král. „Kromě toho, můj sňatek s tvou matkou nám domluvili naši rodiče a podívej,

jak se to vyvinulo.“ Král s láskyplným úsměvem vyhledal královniny oči.

Beatrice trochu klidněji přikývla. Věděla, že si její otec vybral matku právě takhle, z krátkého seznamu předem schválených možností. Před svatebním dnem se setkali sotva tucetkrát. A jejich domluvený sňatek nakonec rozkvetl v upřímnou lásku.

Pokusila se zvážit možnost, že mají rodiče pravdu; že by se mohla do jednoho z mladíků v té děsivě tenké složce zamilovat.

Zdálo se to dost nepravděpodobné.

Ještě se s nimi nesetkala, ale už si dovedla představit, jací budou; zhýčkaní, sebestřední kluci, kteří kolem ní krouží už léta. Ten typ, který důsledně odmítala na Harvardu, když ji zvali na závěrečný večírek do klubu nebo na párty bratrstva. Ten typ, který při pohledu na ni nevidí člověka, ale korunu.

Někdy, pomyslela si zrádcovsky Beatrice, mě přesně takhle vidí i rodiče.

Král se opřel rukama o konferenční stolek. Na opálené kůži prstů se zaleskl pár prstenů: jednoduchý zlatý kroužek snubního prstenu a hned vedle něj těžký pečetní prsten se státním znakem Spojených států amerických. Jeho dva sňatky, s královnou a s vlastní.

„Vždycky jsme chovali naději, že bys mohla najít někoho, koho bys milovala a kdo by si zároveň dokázal poradit s nároky a závazky, které s tímto životem přicházejí,“ řekl jí. „Někoho, kdo by byl tím pravým pro tebe *i* pro Ameriku.“

Beatrice zaslechla ten nevyřčený podtón; pokud si nedokáže najít nikoho, kdo by pasoval do obou kategorií, Amerika bude vždycky na prvním místě. Bylo důležitější, aby si vzala někoho, kdo dokáže odvést svou práci a dělat ji dobře, než aby šla za svým srdcem.

A popravdě, Beatrice to se svým srdcem vzdala už dávno. Její život jí nepatřil, její volby nikdy nebyly opravdu její – toho si byla vědoma už od dětských střevíčků.

Alespoň tak jí to řekl na smrtelné posteli její dědeček, král Edward III. Tu vzpomínku měla navždy vrytou v paměti: sterilní pach nemocnice, žluté zářivky na stropě, rázný způsob, jakým dědeček vykázal všechny ostatní z místnosti. „Potřebuji říct Beatrice pár věcí,“ prohlásil hrozivým bručivým tónem, který měl vyhrazený jen pro ni.

Umírající král vzal Beatriciny malé ruce do svých churavých dlaní. „Před dávnými časy to v monarchiích chodilo tak, že lid sloužil svému králi. Teď musí král sloužit lidem. Pamatuj si, že patříš do rodu Washingtonů a zasvětit svůj život tomuto národu je výsada a čest.“

Beatrice slavnostně přikývla. Věděla, že je její povinností klást lid na první místo; to jí všichni opakovali už od chvíle, co se narodila. Věta *Ve službách Boha a vlasti* byla doslova napsána na zdech jejího dětského pokoje.

„Od této chvíle jsi nadále dvěma lidmi v jednom těle; Beatrice – dívka a Beatrice – dědička trůnu. Když ty dvě budou chtít každá něco jiného,“ řekl její dědeček vážně, „koruna musí zvítězit. Vždycky. Přísahej mi to,“ přikázal a s překvapující silou jí sevřel prsty.

„Přísahám,“ zašeptala Beatrice. Nepamatovala si, že by se vědomě rozhodla to říct, bylo to, jako by se jí zmocnila nějaká vyšší moc, možná duch samotné Ameriky, a vyrvala jí to z hrudi.

A Beatrice podle té svaté přísahy žila. Vždycky věděla, že tohle rozhodnutí se před ní v budoucnu rýsuje. Ale nenadálост toho všeho – skutečnost, že její rodiče očekávali, že si zítra začne vybírat *manžela*, a z tak zeštíhleného seznamu – jí brala dech.

„Víš, že tenhle život není jednoduchý,“ pronesl král jemně. „Zvenčí často vypadá jinak, než jaký ve skutečnosti je. Beatrice, je klíčové, aby sis našla toho pravého partnera, se kterým bys ho mohla sdílet. Někoho, kdo ti pomůže projít výzvami a podělí se o úspěchy. Tvá matka a já jsme tím. Bez ní bych nic nedokázal.“

Beatrice ztěžka polkla, jak se jí svíralo hrdlo. No, pokud se bude muset provdat pro dobro vlasti, zrovna tak se může *pokusit* zvolit si jednoho z předem vybraných kandidátů.

„Mohli bychom si projít váš seznam, než se s nimi zítra setkám?“ řekla nakonec a otevřela složku na první stránce.

2

NINA

Nina Gonzalezová s hlasitým klapáním podpatků vyšla schody v zadní části přednáškového sálu a zamířila ke svému obvyklému místu na balkoně. Pod ní se táhly stovky červených židlí auditoria, každá spojená s dřevěným stolem. Skoro všechna místa byla obsazená. Úvod do světové historie byl pro všechny první ročníky na King's College povinný; tak to alespoň ustanovil král Edward I., když v roce 1828 univerzitu zakládal.

Vyhrnula si rukávy flanelové košile a na zápěstí se jí mihlo tetování, jehož černé linie zřetelně vystupovaly na snědém kůži. Byl to čínský znak *přátelství*. Samantha trvala na tom, aby si ho nechaly udělat společně, na památku svých osmnáctých narozenin. Jenže ji samozřejmě nemohli spatřit s kerkou, a tak si ji Samantha nechala udělat na mnohem soukromější místo.

„Jdeš dnes večer taky, že jo?“ naklonila se k ní z vedlejšího místa její kamarádka Rachel Greenbaumová.

„Dneska?“ Nina zvedla ruku a zastrčila si tmavé vlasy za ucho. Nějaký roztomilý kluk na konci řady po ní pokukoval, ale ignorovala ho. Vypadal příliš jako ten, ze kterého se pořád ještě snažila vzpamatovat.

„Sejdeme se ve společenské místnosti, abychom sledovaly reportáž z Královnina plesu. Udělala jsem třeshňové dortíky přesně podle oficiálního receptu z Washingtonské kuchařky. Dokonce jsem na ně koupila třeshně v palácovém dárkovém obchodu, aby to bylo autentické,“ vychrlila Rachel dychtivě.

„To zní úžasně.“ Ty třešňové dortíky byly známé po celém světě, palác je servíroval na každé zahradní slavnosti nebo recepci už celé generace. Ninu napadlo, co by Rachel asi říkala, kdyby věděla, jak moc Washingtonové ve skrytu duše tradiční dortíky nenávidí.

Upřímně řečeno by bylo autentičtější, kdyby místo toho ugri-lovala steak. Nebo připravila snídaňové tacos. Obojí pojídá královská rodina až skandálně často.

„Takže přijdeš, ne?“ naléhala Rachel.

Nina se ze všech sil snažila vypadat lítostivě. „Nemůžu. Dneska večer mám službu.“ Pracovala v univerzitní knihovně, vracela vypůjčené knihy na místo; byla to součást jejího pracovní-studijního programu, který jí hradil vysokou školu. Ale Nina stejně nijak netoužila sledovat reportáž z Královnina plesu, i kdyby měla volno. Účastnila se ho několik let po sobě a bylo to pořád to samé.

„Nevěděla jsem, že knihovna je v páteční večery *otevřená*.“

„Možná bys měla jít se mnou. Někteří čtvrtáci mají před státnicemi; mohla bys potkat staršího kluka,“ škádli-la ji Nina.

„Jenom ty můžeš snít o romantickém setkání v knihovně.“ Rachel zavrtěla hlavou a toužebně si povzdechla. „Přemýšlím, co bude mít letos na sobě princezna Beatrice. Pamatuješ na tu róbu, co si oblékla loni, s tím klamným výstřihem? To bylo *tak* elegantní.“

Nina nechtěla mluvit o královské rodině, zvláště ne s Rachel, která jí byla tak trochu posedlá. Jednou Nině řekla, že se její zlatá rybička jmenuje Jefferson – pojmenovala tak všech deset v řadě. Ale hluboko zakořeněná loajalita k Samantě přiměla Ninu k řeči. „A co Samantha? Ta taky vždycky vypadá krásně.“

Rachel vydala neurčitý nesouhlasný zvuk a otázku ignorovala. Byla to úplně typická reakce. Národ zbožňoval Beatrice, svou budoucí panovnici – nebo alespoň většina z něj, až na ty sexistické, zpátečnické skupiny, které pořád ještě protestovaly proti Prohlášení o následnictví koruny. Tihle lidé Beatrice nenáviděli jednoduše

proto, že má tu troufalost být ženou, která zdědí trůn, jenž vždyc-
ky náležel mužům. Představovali menšinu, ale i tak byli útoční
a hlasití a pořád vkládali ošklivé komentáře pod Beatriciny foto-
grafie a vypískávali ji na politických shromážděních.

Ale jestli většina národa Beatrice milovala, z Jeffersona doslova
omdlávala nadšením a sborově vzdychala. Byl jediným králov-
ským synem a zdálo se, že svět je ochotný mu odpustit cokoli,
dokonce i to, co Nina ne.

A co se týkalo Samantha... ta lidi přinejlepším bavila. Přinej-
horším, což bylo relativně často, ji otevřeně neschvalovali. Pro-
blém byl v tom, že oni Sam *neznali*. Ne tak jako Nina.

Před odpovědí ji zachránil profesor Urquhart, který těžkopá-
dně vyšel na stupínek. Místností to zašumělo, jak všech sedm set
studentů přerušilo své šeptané rozhovory a otevřelo si před sebou
notebooky. Nina, která byla nejspíš tou poslední osobou, co si
dělala poznámky ručně do spirálového bloku, přitiskla hrot tužky
na čistou stránku a netrpělivě vzhlédla. V paprscích světla, pro-
cházejícího špinavými okny, se vznášela smítka prachu.

„Jak jsme probírali po celý semestr, politické aliance na přelo-
mu devatenáctého a dvacátého století byly typicky bilaterální
a nepříliš stálé, což je důvod, proč jich tolik bylo stvrzováno pro-
střednictvím sňatku,“ začal profesor Urquhart. „Věci se změnily se
vznikem Královského společenství; smlouvy mezi národy, která
měla zajistit společnou bezpečnost a mír. Společenství bylo zalo-
ženo v roce 1895 na Pařížském shromáždění, svolaném a pořáda-
ném...“

Ludvíkem, doplnila v duchu Nina. To bylo na francouzské his-
torii skvělé: všichni jejich králové důsledně nesli jméno Ludvík, od
prvního až k současnému Ludvíku XXIII. Upřímně, Francouzi byli
s tím *Ludvíkem* ještě horší než Washingtonové s *Georgem*.

Zapisovala si profesorova slova do sešitu a přála si, aby dokáza-
la přestat na Washingtony myslet. Univerzita pro ni měla být

nový začátek, šance zjistit, kdo skutečně je, a to bez vlivu královské rodiny.

Nina byla nejlepší kamarádkou princezny Samantha už od dětství. Potkaly se před dvanácti lety, když se Ninina matka Isabella ucházela o místo v paláci. Tehdejší král Edward III., Samantin dědeček, právě zemřel a nový král potřeboval vedoucí královského protokolu. Isabella tehdy pracovala v Obchodní komoře a její nadřízený ji nějakým zázrakem Jeho Veličenstvu doporučil, protože do paláce jste prostě nemohli jen tak „poslat“ životopis. Palác sestavil seznam kandidátů, a pokud jste byli jedním z hrstky šťastných, *oni* se ozvali *vám*.

Toho odpoledne, kdy se měl konat pohovor, byla její druhá matka Julie mimo město a obvyklá paní na hlídání odřekla na poslední chvíli, takže mamá Isabelle nezbylo nic jiného než ji vzít s sebou. „Zůstaň tady,“ přikázala jí a dovedla dceru k lavičce na chodbě v přízemí.

Ninu překvapilo, že má mamá pohovor přímo v *paláci*, ale jak se později dozvěděla, Washingtonský palác nebyl jen domovem královské rodiny. Bylo to také administrativní centrum celého království. Velkou většinu z šesti set palácových komnat tvořily kanceláře nebo veřejné prostory. Soukromé pokoje ve druhém podlaží se všechny lišily oválnou klikou, na rozdíl od těch kulatých v nižším patře.

Malá Nina si zastrčila nohy pod sebe a tiše otevřela knížku, kterou si přinesla s sebou.

„Co to čteš?“

Zpoza rohu vykoukl obličej lemovaný kaštanovými vlasy. Nina okamžitě poznala princeznu Samanthu, ačkoli v zebřích legínách a šatech s flitry moc jako princezna nevypadala. Nehty měla nalakované jako duhu, každý jinou základní barvou.

„Ehm...“ Nina schovala knihu přední stranou do klína. Byl to příběh o princezně, sice smyšlený, ale stejně se jí zdálo divné to přiznat *opravdové* princezně.

„Mladší bráška a já teď čteme sérii o dracích,“ prohlásila Samantha a naklonila hlavu ke straně. „Nevidělas ho? Nemůžu ho najít.“

Nina zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že jste dvojčata,“ nedokázala se zarazit, aby to neřekla.

„To jo, ale já jsem o čtyři minuty starší, což z Jeffa dělá mýho malýho brášku,“ odpověděla Samantha s nevyvratitelnou logikou. „Chceš mi ho pomoci hledat?“

Princezna byla jako hotová bouře nespoutané energie; ve snaze najít své dvojče poletovala po chodbách a otvírala jedny dveře za druhými nebo nakukovala pod nábytek. A celou dobu z ní prýštila jedna věta za druhou, její vlastní nejúžasnější postřehy k paláci.

„V tomhle pokoji straší duch královny Thérèse. Víím, že je to ona, protože ten duch mluví francouzsky,“ prohlásila třeba zlověstně a ukázala prstem na salonek v přízemí se zavřenými okenicemi. „Jezdívala jsem po těchhle chodbách na kolečkových bruslích, dokud mě nechytíl táta a nezakázal mi to. Beatrice jezdila taky, ale to, co dělá Beatrice, nikdy nevdá. Samantha nezněla dotčeně, jen zamyšleně. „Jednoho dne bude královnou.“

„A co budeš ty?“ zeptala se Nina zvědavě.

Samantha se zazubila. „Všecko ostatní.“

Tahala Ninu od jednoho neuvěřitelného místa k druhému, skrze skladiště s nažehlenými plátěnými ubrousky a kuchyně větší než plesový sál, kde jim vrchní kuchař dal sušenky z modré malované dózy. Princezna se do ní zakousla, ale Nina si svou strčila do kapsy. Byla příliš hezká, než aby ji snědla.

Jak se vracely zpátky k lavičce, Nina překvapeně uviděla kráčet chodbou mamá v uvolněném rozhovoru s králem. Oba se podívali na Ninu a ta instinktivně ztuhla.

Král se usmál, upřímný chlapecký úsměv mu zajiskřil v očích. „Kohopak to tu máme?“

Nina se nikdy předtím s králem nesetkala, přesto ji nějaký spontánní instinkt – možná všechny ty okamžiky, kdy ho viděla v televizi – přiměl udělat pukrle.

„To je moje dcera Nina,“ zamumlala Isabella.

Samantha doběhla k otci a zatahala ho za ruku. „Tati, může Nina zase brzy přijít?“

Král se obrátil s vřelým pohledem k mamá. „Samantha má pravdu. Doufám, že sem budete na odpoledne Ninu vodit. Nakonec nemáme zrovna krátké pracovní dny, že?“

Isabella zamrkala. „Vaše Veličenstvo?“

„Děvčata si očividně padla do oka a vím, že vaše žena je také hodně vytížená. Proč by měla Nina zůstat doma s chůvou, když by mohla být tady?“

Nina byla příliš mladá, než aby pochopila Isabellino váhání. „Prosím, mamá?“ ozvala se dychtivě. Isabella s povzdechem povolila.

A právě takhle se Ninin život propletl se životy královských dvojčat.

Stali se nerozlučnou trojicí; princ, princezna a dcera královy protokolářky. Tehdy Nina ještě nevěděla, jaké to je mít pocit méněcennosti kvůli rozdílu mezi svým a Samantiným životem. I když byli Jeff a Sam dvojčata, a *královská* k tomu, nikdy Nině nezavdali důvod cítit se jako outsiderka. Pokud něco, všichni tři byli stejně vyloučení z fascinujícího a nedosažitelného světa dospělých – a dokonce i z života Beatrice, která měla už ve svých deseti letech soukromého učitele navíc k povinné školní docházce.

Sam a Jeff byli také vždycky strůjci jejich plánů a Nina se jen snažila držet je při zdi – což se jí moc nedařilo. Vždycky utekli chůvě a vrhli se do nějakého dobrodružství, třeba plavali v krytém vyhřívaném bazénu nebo hledali údajné tajné místnosti a protiatomové kryty, o nichž se povídalo, že někde v paláci určité jsou. Jednou je Samantha přesvědčila, aby se schovali pod ubrus a tajně

vyslechli soukromou schůzku mezi králem a rakouským velvyslancem. Chytili je ani ne za dvě minuty, když Jeff zatáhl za ubrus a převrhl džbán s vodou, ale to už Samantha stačila velvyslanci nalít do boty med. „Pokud nechcete mít v botách med, nemáte si je pod stolem zouvat,“ prohodila s šibalskými čertíky v očích.

Skutečnost, že přátelství mezi Samanthou a Ninou všechny ty roky přežilo, byla jasným důkazem princeznina odhodlání. Odmítala se od Niny nechat oddělit i přesto, že nastoupily na rozdílné školy, a dokonce i potom, co mamá skončila ve své funkci vedoucí královského protokolu a byla jmenována ministryní financí. Samantha prostě dál zvala Ninu do paláce nebo na pyžamové večírky nebo do washingtonských letních sídel na víkendy a prázdniny, nebo aby se účastnila státních událostí jako její host.

Nininy matky měly z dceřina přátelství s princeznou smíšené pocity.

Isabella a Julie se potkaly před lety na univerzitě. Od té doby se staly jednou z předních washingtonských dvojic; Isabella jako ministryně financí, Julie jako zakladatelka úspěšného internetového obchodního portálu. Moc často se nehádaly. Ale Ninin komplikovaný vztah s Washingtony byl něčím, na čem se nikdy nedokázaly shodnout.

„Nemůžeme ji na ten výlet pustit,“ protestovala Isabella poté, co Samantha Ninu pozvala do královského plážového sídla. „Nechci, aby s nimi trávila tolik času, zvláště když u toho nejsme.“

Nina při zvuku jejich hlasů, které sem doléhaly díky starým trubkám od topení, nastražila uši. Byla ve svém podkrovním pokoji ve druhém patře. Nechtěla tajně odposlouchávat... ale taky nikdy nepřiznala, jak snadno je může slyšet, když mluví v obývacím pokoji přímo pod podlahou její ložnice.

„Proč ne?“ namítla Julie, jejíž hlas byl díky kovovým trubkám podivně zkreslený.

„Protože o ni mám starost! Svět, ve kterém Washingtonové

žijí, se všemi svými soukromými letadly, královskými slavnostmi a protokolem – to není realita. A je jedno, jak často ji zvou nebo jak moc ji má princezna Samantha v oblíbení, Nina nikdy ve skutečnosti nebude jednou z nich.“ Mamá si povzddechla. „Nechci, aby se cítila jako nějaká chudá příbuzná z románu Jane Austenové.“

Nina se posunula blíž k čelu postele, aby slyšela odpověď.

„Princezna byla dosud pro Ninu dobrou přítelkyní,“ namítla její mamka. „A ty bys měla mít trochu víc důvěry v to, jak jsme svou dceru vychovaly. Přinejmenším může mít Nina na Samanthu kladný vliv, když jí bude připomínat, co existuje za branami paláce. Princezna nejspíš normální kamarádku *potřebuje*.“

Nakonec se obě matky dohodly, že ji nechají jet s podmínkou, že nebude poutat pozornost veřejnosti a nikdy ji nebudou citovat ani fotografovat v tiskových zprávách o královské rodině. Palác velice rád souhlasil. Stejně nijak zvlášť netoužili po tom, aby se média soustředila na princeznu Samanthu.

Než měly dívky nastoupit na střední školu, Nina už byla na praštěné plány a nakažlivé nadšení své nejlepší kamarádky zvyklá. *Pojďme prověřit Alberta!* napsala třeba Sam, která tak pojmenovala citronově žlutý jeep, vyškemraný na rodičích jako dárek k šestnáctým narozeninám. Auto dostala, ale nijak se jí nedařilo zvládnout podélné parkování, což byla součást řidičské zkoušky, a tak pořád ještě neměla řidičák. Což znamenalo, že to nakonec byla Nina, která jezdila s tím odporně žlutým autem po hlavním městě, zatímco Samantha seděla s nohou přes nohu na místě pro spolujezdce a žadonila, aby to vzala přes McDonald's. Po čase už Nině nevadil ani muž z ochranky, mračící se na zadním sedadle.

Sam dala Nině až příliš snadno zapomenout na miliony vzájemných rozdílů. A Nina ji milovala, bezpodmínečně a bezvýhradně, stejně jako by milovala sestru, kdyby nějakou měla. Měla

prostě pocit, jako by její sestra byla jenom čirou náhodou taky americkou princeznou.

Jejich vztah se ovšem během posledního půl roku trochu změnil. Nina jí nikdy neřekla, co se stalo tu noc, kdy se konal maturitní večírek – a čím déle to držela v tajnosti, tím větší se zdál klín, který to mezi ně vrazilo. Dvojčata pak odjela na svou divokou pomaturitní cestu a Nina začala první rok na vysoké, a možná to tak bylo vlastně nejlepší. Tohle byla její šance, jak se včlenit do normálnějšího života, bez soukromých letadel, královských plesů a protokolu, které dělaly Isabelle takové vrásky. Mohla se vrátit do reálného světa ke svému obyčejnému já.

Nina nikomu na King's College neřekla, že je Samantha její nejlepší kamarádka. Nejspíš by usoudili, že lže – nebo kdyby jí uvěřili, mohli by se ji pokusit kvůli jejím konexím využít. Nina nevěděla, který výsledek by byl horší.

Profesor Urquhart vypnul mikrofon, čímž oznámil konec přednášky. Všichni začali vstávat, ozval se klapot zavíraných notebooků a šum tlumeného hovoru. Nina si zapsala do bloku několik posledních poznámek, hodila ho do batohu a sešla za Rachel po schodech a ven na nádvoří.

Na chodbě se k nim přidalo pár dalších děvčat, která nadšeně klábosila o televizním přenosu Královnina plesu. Společně vyrazily ke studentskému centru, kam obvykle všichni po přednáškách chodili na oběd, ale Nina najednou zpomalila.

Její pozornost upoutal pohyb na nedaleké ulici. U chodníku postávala černá limuzína s tiše předoucím motorem. K oknu auta byl zevnitř připlácnutý kus papíru s Nininým naškrábaným jménem.

Ten rukopis by poznala kdekoli.

„Nino? Jdeš taky?“ zavolala na ni Rachel.

„Promiň, mám se sejít se svým studijním poradcem,“ zalhala Nina. Ještě chvíli počkala a pak se úprkem vrhla přes trávník rovnou k autu.

Na zadním sedadle seděla princezna Samantha, v sametových tepláčkách a bílém tričku, skrz které prosvítala růžová podprsenka. Nina si k ní bleskově přisedla a rychle za sebou přibouchla dveře, než ji někdo uvidí.

„*Nino!* Chybělas mi!“ Sam se jí vrhla kolem krku v jednom z pro ni typických nadšených objetí.

„Taky se mi stýskalo,“ zamumlala Nina kamarádce do ramene. Na rtech ji pářil milion otázek.

Konečně se od ní Samantha odtrhla a naklonila se dopředu, aby oslovila řidiče. „Můžete jenom chvíli kroužit kolem kampusu,“ oznámila mu. Typická Sam, neustále v pohybu, dokonce i když nikam nejde.

„Sam – co tady děláš? Neměla by ses chystat na dnešní večer?“

Sam spiklenecky ztlumila hlas. „Unáším tě a беру tě na Královinní ples jako svůj doprovod!“

Nina zavrtěla hlavou. „Promiň, musím dnes večer do práce.“

„Ale vaši tam budou – jsem si jistá, že tě moc rády uvidí!“ Sam si povzdechla. „Prosím, Nino. Vážně bych teď potřebovala nějakou podporu s mámou a tátou.“

„Copak ses zrovna nevrátila?“ Kvůli čemu už by se na ni mohli zlobit?

„Poslední ráno v Thajsku jsme s Jeffem utekli ochrance,“ přiznala Sam a zadívala se z okna. Jeli po College Street směrem k vznosné gotické budově Dandridgeovy knihovny.

„Vy jste vzali roha bodyguardům? Jak?“

„Jednoduše jsme jim zdrhli,“ opakovala Samantha, která nebyla schopná potlačit úsměv. „Doslova. Prostě jsme se s Jeffem otočili a vzali to sprintem do protisměru, proplétali se mezi auty a pak si někoho stopli do půjčovny čtyřkolek. Pěkně jsme je provětrali v džungli. Bylo to neuvěřitelný.“

„To mi připadá riskantní,“ podotkla Nina a Sam se rozesmála.

„Jako bych *přesně* slyšela rodiče! Vidiš, právě proto tě potřebuju. Doufala jsem, že když se mnou dneska půjdeš...“

„Dokážu tě udržet v lajně?“ dokončila za ni Nina. Jako kdyby toho někdy byla schopná. Žádná síla na světě nedokázala Samanthu zadržet, aby něco neudělala, jakmile se k tomu jednou rozhodla.

„Vždyť víš, že ty jsi ta hodná!“

„Já jsem ,ta hodná‘ jen v porovnání s tebou,“ namítla Nina.
„To nic neznamená.“

„Měla bys být vděčná, že jsem tak snížila latku,“ popíchla ji Sam. „Podívej, můžeme se z recepce vypařit brzy – vezmeme si v kuchyni domácí sušenky a budeme se do noci koukat na nějakou mizernou reality show. Je to už věky, co jsme měly pyžamový večírek! Prosím,“ škemrala znovu. „Vážně jsi mi chyběla.“

Bylo těžké takovou prosbu své nejlepší kamarádky nevyslyšet. „Myslím... asi bych mohla přesvědčit Jodi, aby si se mnou prohodila směnu,“ ustoupila Nina po tak kratičkém zaváhání, že si ho Samantha nejspíš ani nevšimla.

„Díky!“ vypískla nadšeně a naklonila se dopředu, aby řidiče informovala o jejich novém cíli. Pak se otočila zpátky k Nině a přitáhla si na klín kabelu z měkké kůže. „Mimochodem, něco jsem ti z Bangkoku přivezla.“ Přehrabovala se v tašce, až nakonec vytáhla balíček M&M's. Zářivě modrý pytlík pokrývaly úžasné smyčky a kudrlinky thajského písma.

„Ty sis vzpomněla.“ M&M's byly Nininy nejoblíbenější bonbony. Sam jí nějaké vždycky ze svých zahraničních cest přivezla – někde četla, že receptura se v každé zemi trochu mění, a rozhodla se, že s Ninou musí všechny ochutnat.

„No? Jaký jsou?“ zeptala se Sam, když si Nina jeden z čokoládových bonbonů hodila do pusy.

„Báječný.“ Vlastně byly trochu zatuchlé, ale vzhledem k tomu, kolik mil musely cestovat nacpané do boční kapsy Samantiny kabelky, ji to nijak nepřekvapovalo.

Zahnuli za roh a ve výhledu se objevil Washingtonský palác – trochu dřív, než by se Nině líbilo, ale koneckonců King's College byla jen pár mil daleko. Po obou stranách ulice, lemovaných kancelářskými budovami úřadů a hemžících se lidmi, se pyšně vypínaly virginské jedle. Palác oslnivě zářil proti pastelově modré obloze. Jeho odraz se vlnil na hladině řeky Potomac, až se zdálo, jako by tu stály paláce dva: jeden hmotný a druhý akvarelový, téměř jako ze snu.

Kolem palácové brány, kde stála v pozoru řada salutujících stráží, se mačkaly davy turistů. Nad kruhovou příjezdovou cestou spatřila třepetající se Královskou standartu, která ohlašovala královu oficiální přítomnost v rezidenci.

Nina se nadechla a obrnila se. Neměla v úmyslu se ještě někdy do paláce vrátit a vidět se *s ním*. Pořád ho nenáviděla za to, co se stalo na maturitním večírku.

Ale ještě víc nenáviděla tu svou nepatrnou část, která ho ve skrytu duše toužila spatřit, dokonce i po tom všem, co jí provedl.

3

DAPHNE

Daphne Deightonová otočila klíčem ve dveřích a zastavila se. Ze zvyku se ohlédla přes rameno a usmála se, ačkoli to byly už měsíce, co se na jejím trávníku mačkali paparazzi, jako když chodila s Jeffersonem.

Přes řeku dohlédla na roh Washingtonského paláce. Středobod celého světa – nebo alespoň jejího.

Z tohoto úhlu byl krásný, odpolední slunce zalévalo bílé pískovcové kvádry a vysoké oblouky oken. Ale jak Daphne velmi dobře věděla, palác nebyl ani zdaleka tak spořádaný, jak vypadal. Byl postaven na místě, kde kdysi stával Mount Vernon, původní sídlo krále George I., a čas od času renovován, jak se různí monarchové pokoušeli zanechat na něm svůj otisk. Teď z něj byla matoucí zmeť galerií, schodišť a chodeb neustále přecpaná lidmi.

Daphne žila se svými rodiči na kraji Herald Oaks, ve čtvrti tvořené majestátními domy aristokratů sídlících východně od paláce. Na rozdíl od sousedních panství, která se v rodech dědila poslední dvě a půl století, dům Deightonových byl úplně nový. Právě jako jejich šlechtický stav.

Alespoň však její rodina měla titul, *díkybohu*, i když na Daphnin vkus příliš nízký. Její otec Peter byl druhým baronetem Margravem. Titul baroneta udělil Daphninu dědečkovi král Edward III., a to za „osobní diplomatické služby“ císařovně Anně Ruské. Nikdo

z rodiny jí nikdy neobjasnil přesnou povahu těchto nespecifikovaných služeb. Daphne si přirozeně myslela své.

Sotva za sebou zavřela dveře a shodila koženou brašnu z ramene, už zaslechla mámin hlas z jídelny. „Daphne? Mohla bys sem přijít?“

„Samozřejmě.“ Daphne se přinutila nenechat do svého tónu prosáknout netrpělivost.

Čekala, že její rodiče dnes svolají rodinné konkláve, právě tak jako to udělali tolikrát předtím: když ji Jefferson poprvé pozval na rande nebo když ji pozval na prázdniny se svou rodinou nebo v ten nepředstavitelný den, kdy se s ní rozešel. Každý milník v jejím vztahu s princem byl označován jednou z těchto diskuzí. Byl to prostě způsob, jak fungovala její rodina.

Ne že by rodiče nějak zvlášť pomáhali. Všechno, co nějak souviselo s Jeffersonem, dokázala Daphne bezvýhradně sama.

Vklouzla na židli naproti svým rodičům a nenuceně sáhla po džbánu s ledovým čajem, aby si nalila sklenici. Už teď jí bylo jasné, co jí chce matka oznámit.

„Včera večer se vrátil.“

Nebylo třeba objasňovat, *koho* má na mysli. Prince Jeffersona George Alexandra Augusta – nejmladšího ze tří sourozenců Washingtonových a jediného chlapce.

„Jsem si toho vědoma.“ Jako by si Daphne nenastavila tučet internetových upozornění na princovo jméno a neustále nekontrolovala sociální síť kvůli každickému novému střípku informací z jeho života. Jako by prince neznala lépe než kdokoli jiný, možná dokonce i než jeho matka.

„Nebyla jsi mu naproti u letadla.“

„Vedle těch všískajících fanynek? Tak to ani náhodou. Uvidíme se s Jeffersonem dnes večer na Královčině plesu.“ Daphne zatvrzele odmítala říkat princovi *Jeff* jako všichni ostatní. Znělo to tak neuvěřitelně *nekrálovsky*.

„Už je to šest měsíců,“ připomněl jí otec. „Opravdu myslíš, že jsi připravená?“

„Asi budu muset,“ odpověděla Daphne sevřeným tónem. Jistěže byla připravená.

Matka si pospíšila se svou troškou do mlýna. „My se ti jen snažíme pomoci, Daphne. Dnes to bude důležitý večer. Po všem, co jsme pro to udělali...“

Psycholog by mohl tvrdit, že Daphne zdělila své ambice po rodičích, ale přesnější by bylo říci, že ambice jejích rodičů se v ní znásobily a koncentrovaly, podobně jako optická čočka dokáže soustředit světelné paprsky v žár.

Rebecca Deightonová začala se svým šplháním po společenském žebříčku dávno předtím, než se Daphne narodila. Becky, jak si říkala, opustila své rodné městečko v Nebrasce, když jí bylo devatenáct, vyzbrojená jen svým neuvěřitelně nádherným zevnějškem a rozumem ostrým jako břitva. Netrvalo ani pár týdnů a podepsala smlouvu s přední modelingovou agenturou. Její tvář se brzy začala objevovat v časopisech a na billboardech v reklamách na spodní prádlo a přepychové automobily. Pobláznila celou Ameriku.

Nakonec se Becky přestylizovala v Rebeccu a zaměřila se na získání šlechtického titulu. Poté co potkala Daphnina otce, bylo jen otázkou času, než se stala lady Margraveovou.

A kdyby šlo všechno podle plánu a Daphne by se provdala za Jeffersona, její rodiče by se určitě povznesli nad prachobyčejné baronety. Mohli by se z nich stát hrabě a hraběnka... možná dokonce markýz a markýza.

„My pro tebe chceme jenom to nejlepší,“ dodala Rebecca s očima upřenýma na svou dceru.

Myslíš, co je nejlepší pro vás, odolala Daphne pokušení vyštěknout. „Budu v pořádku,“ odpověděla namísto toho.

Daphne věděla celá léta, že se provdá za prince. Tohle bylo to jediné správné slovo: *věděla*. Ne *doufala* nebo *snila*, dokonce ani

ne *cítla se předurčená*. Ta slova zahrnovala prvek naděje nebo nejistoty.

Když byla Daphne malá, litovala dívky ve škole, které byly posedlé královskou rodinou a které kopírovaly všechno, co nosily princezny, nebo měly přilepené fotky prince Jeffersona v šatních skříňkách. Co omdlávaly nad jeho plakátem a předstíraly, že princ je jejich kluk. Předstírání byla hra pro mimina nebo blázny a Daphne nebyla ani jedno z toho.

Pak, v osmé třídě, jela Daphne se školou na exkurzi do paláce a uvědomila si, proč se její rodiče tak posedle drží svého aristokratického statusu. Protože ten status byl jejich lístkem na cestu *sem*.

Zatímco se dívala na palác v celé jeho nedosažitelné velkoleposti – a zatímco poslouchala špitání spolužaček, že být princeznou je určitě úžasné –, Daphne si ke svému překvapení uvědomila, že mají pravdu. *Bylo* úžasné být princeznou. A právě proto se Daphne – na rozdíl od těch ostatních – tou princeznou opravdu stane.

Po té exkurzi se rozhodla, že bude chodit s princem, a stejně jako všech cílů, které si kdy vytyčila, toho dosáhla. Přihlásila se na Svatou Uršulu, soukromou dívčí školu, v níž královské dcery studovaly už od nepaměti. Chodily tam i Jeffersonovy sestry. Taký neškodilo, že princova škola, chlapecká Forsytheova akademie, stála hned vedle.

A skutečně, koncem roku, když byla v prvním ročníku a princ ve druhém, ji pozval na rande.

Zvládnout někoho tak spontánního a lehkovážného jako Jefferson nebylo vždycky snadné. Daphne však byla taková, jaká by princezna měla být: laskavá, vlídná, kultivovaná a samozřejmě krásná. Okouzila americký lid i tisk. Dokonce získala i souhlas královny matky, a to byla Jeffersonova babička notoricky známá tím, že jí není snadné vyhovět.

Až do toho večera, kdy se konal Jeffersonův maturitní večírek a kdy se všechno tak ohavně zvrtilo. Když se Himari zranila

a Daphne šla Jeffersona hledat, jen aby ho našla v posteli s jinou dívkou.

Bezpochyby to byl skutečně princ, světlo ozařovalo jeho nezměnitelné tmavě hnědé vlasy. Daphne se snažila nadechnout. Zatmívalo se jí před očima. Po všem, co se stalo, po takové době, co...

Zavrávala a utekla z pokoje, než ji kdokoli z nich mohl spatřit.

Druhý den ráno jí Jefferson volal. Daphne cítila chvilkový nával paniky, že se to všechno nějak dozvěděl – že ví o té příšerné, nemyslitelné věci, kterou provedla. Místo toho se prokoptával rozchodovou řečí, která mohla být klidně napsaná jeho PR týmem. Pořád opakoval, jak jsou oba mladí, jak Daphne ještě nedokončila střední školu a on neví, co bude vlastně příští rok dělat. Že by mohlo být pro oba lepší, kdyby strávili nějaký čas každý zvlášť, ale že doufá, že budou stále přátelé. Daphne měla až děsivě klidný hlas, když mu odpovídala, že to chápe.

Ve chvíli, kdy Jefferson zavěsil, zavolala Natashe z *Daily News* a sama jí příběh o rozchodu podstrčila. Už dávno pochopila, že první verze je vždycky nejdůležitější, protože udá tón těm následujícím. A tak se ujistila, že bude Natasha psát o rozchodu po vzájemné dohodě, že to Daphne a Jefferson oboustranně považovali za nejlepší.

Alespoň tak to článek prozatím jemně naznačoval.

Dalších šest měsíců po rozchodu strávil Jefferson mimo město, na královském turné a pak na rozvleklém pomaturitním výletu se svou sestrou-dvojčetem. Daphne to poskytlo příležitost přemýšlet o jejich vztahu – o tom, co oba udělali a co ji to stálo.

Jenže i po tom, co se stalo, a s tím, co všechno věděla, pořád chtěla být princeznou. A měla v úmyslu získat Jeffersona zpátky.

„Jen se snažíme na tebe dávat pozor, Daphne,“ pokračovala Rebecca vážně, jako by mluvila o život ohrožující lékařské diagnóze. „Zvláště teď...“

Daphne věděla, co má její matka na mysli. Teď když se rozešli a Jefferson byl volný, začala se za ním táhnout celá hejna dívek. *Princolapky*, jak jim začal říkat bulvár. Daphne o nich v duchu přemýšlela jako o Jefferšlapkách. Bez ohledu na město byly vždycky stejné: krátké sukně, ale vysokánské podpatky, hodiny a hodiny vydržely čekat v barech nebo v hotelových recepcích v naději, že ho zahlédnou. Jefferson – který si toho jako vždycky vůbec nebyl vědom – spokojeně poletoval z místa na místo jako motýlek, zatímco ho ty holky pronásledovaly s připravenými sítěmi.

Princolapky pro ni ve skutečnosti nepředstavovaly hrozbu; žádná z nich nebyla ani náhodou v její lize. Přesto kdykoli, když viděla v novinách fotku Jeffersona obklopeného hejnem holek, si nemohla pomoci, aby necítila obavy. Bylo jich prostě *strašně moc*.

A k tomu ta dívka v Jeffersonově posteli, ať už to byl kdokoli. Nějaká Daphnina masochistická část to zoufale chtěla vědět a čekala, že se s tím ta holka hned druhý den pochlubí v nějakém nechutném, vše vypovídajícím článku, ale nikdy to neudělala.

Daphne pohlédla do zrcadla nad příborníkem, aby se uklidnila.

Nedalo se popřít, že je krásná – tím vzácným, omračujícím způsobem, který jako by ospravedlňoval každický úspěch a omlouval jakékoli selhání. Zdělala Rebečiny svěží rysy, alabastrovou pleť a nejvíce ze všeho její oči: pronikavé zelené tůně se zlatými skvrnkami, které jako by ukrývaly nevyřčená tajemství. Vlasy měla po Peterovi, nádhernou změť barev, všechny odstíny od měděné přes rybízovou až k zimolezové, a splývaly jí v okázalém vodopádu až k pasu.

Letmo se usmála, jako vždy ukonejšená příslibem svého vlastního odrazu.

„Daphne,“ přerušil otcův hlas její myšlenky. „Ať se stane cokoliv, musíš vědět, že jsme na tvé straně. Vždycky.“

At' se stane cokoli. Daphne po něm střelila pohledem. Věděl snad, co té noci udělala?

„Budu v pořádku,“ zopakovala a nechala to tak.

Věděla, co se od ní čeká. Jestli nebude její plán fungovat, musí vymyslet jiný; jestli uklouzne a spadne, vždycky musí padat dopředu. Pro ni existuje vždycky jen kupředu a vzhůru.

Rodiče neměli ani ponětí, čeho je Daphne schopná – neměli ponětí, co už při svém honu za touhle korunkou udělala.

4

SAMANTHA

Toho večera zamířila Samantha k neoznačeným dveřím, zastrčeným v chodbě v přízemí, jako by je tam architekt přidal na poslední chvíli. Možná nevypadaly nijak impozantně, ale byly to Dveře vzdechů, soukromý královský vchod do velkého plesového sálu. Své jméno získaly díky generacím princezen, které sem chodily nakukovat, když byly ještě příliš mladé, než aby se mohly plesu zúčastnit, a romanticky vzdychaly nad krásnými tanečníky.

„Tvoje rodiče to pěkně našťve,“ podotkla Nina, která šla vedle ní.

„Možná.“ Ačkoli Sam pochybovala, že by si jejího zpoždění vůbec všimli. Nikdy si nevšíмали ničeho, co udělala, dokud to nepřehnal natolik, že je k tomu přinutila.

Samantin bodyguard proběhl kolem nich, rty sevřené do tenké linky. Bylo evidentní, že se na ni Caleb pořád ještě zlobí za ten kousek, co vyvedla v Thajsku. No, Samantha *nechtěla* jen tak vběhnout do silnice, Caleb jí prostě nedal na vybranou. Nic jiného na něj totiž neplatilo – žádné přesvědčování ani prosby, dokonce ani Samin zoufalý trik, který si vždycky schovávala až na konec a který obvykle zahrnoval skuhrání o křečích nebo tamponech. Když to na něj zkusila, bodyguard jí prostě podal dvě tabletky Paralenu a lahev vody.

„Ledňáček se blíží,“ zamumlal Caleb do vysílačky. Sam spolkla podráždění nad kódovým jménem, které pro ni ochranka používala. Všichni členové královské rodiny měli přidělené ptačí kódy:

Orel byl pro krále, Labuť pro královnu, Sokol pro Beatrice, Sojka pro Jeffa. Teprve před pár lety se Sam dozvěděla, proč je pro ochranku druhý potomek vždycky Ledňáček.

Ledňáček, jako že je *u ledu*. Jako že *není dědic*. Sam byla dítě navíc, pojistka – žijící, dýchající záložní možnost.

Herold, stojící v pozoru u dveří, se neopovážil o Samině nedochvilnosti ani ceknout. Čekal, zatímco se přehrabovala v korálkovém psaníčku, aby si přetřela rty leskem pivoňkové barvy, vyrobeným speciálně pro ni. Nabízeli jí za něj mnohamilionovou licenční smlouvu – společnost chtěla ten odstín nazvat Americká růže a dát na obal Saminu fotku –, ale ona to odmítla. Líbila se jí myšlenka, že má barvu lesku na rty jen sama pro sebe, v opačném případě by si ji koupili všichni.

Když na něj kývla, herold vstoupil do sálu a udeřil obludnou zlatou obřadní berlou do podlahy. Ten zvuk přehlušil hluk celé společnosti: cinkot sklenic s vínem, šoupání kožených podešví, tichý šum klepů.

„Její Výsost Samantha Martha Georgina Amphyllis z rodu Washingtonů!“

Samantha střelila po Nině posledním pohledem a vstoupila do sálu.

Okamžitě se na ni upřely stovky očí, ze kterých čísel vypočítavost. Všichni přemýšleli, kolik v zahraničí přibrala, kolik stála její róba nebo jak moc závidí své starší sestře. Sam se pokoušela necouvnout. Už zapomněla, jak veliké je shromáždění celého dvora, když je přítomen každický člen šlechty a politické scény, dokonce i doživotní členové sněmovny a jejich manželky.

Mezi nimi se proplétali číšníci v bílých rukavičkách s tácy plnými sklenic šampaňského a v pozadí hrál jazzový smyčcový kvartet. Místnost byla ověšená cesmínovými girlandami, zdobenými vánočními hvězdami s obrovskými rudými sametovými mašlemi. V jednom rohu stál oficiální palácový vánoční strom s větvemi

ověčenými staromódními popcornovými řetězy a ovocem přesně tak, jak královská rodina zdobila stromky už stovky let.

Sam venku zahlédla Jeffersona. Francouzská okna byla dokořán, dvorané se vyhrnuli i na krytou část nádvoří a shlukovali se pod topnými lampami. Několik jejich společných přátel už bylo také venku. Jeff se s ní setkal pohledem a v očích mu problesklo nezaměnitelné varování, právě když se jí na předloktí zavěsila ruka mravnostní policie.

„Samantho. Musíme si promluvit.“ Královna Adelaide vypadala v černých šatech bez ramínek chladně a elegantně. Lesklé vlasy měla sepnuté dozadu starožitnými diamantovými sponkami – těmi, které George II. tak slavně vyhrál na francouzském králi Ludvíku XVI. v kartách. Lidé té hře říkali Louisianská partička, protože vyústila v přenechání celého území tehdy ještě francouzské Louisiany Američanům.

„Ahoj, mami,“ pozdravila ji Sam vesele, ačkoli věděla, že je to zbytečné.

„Tohle není róba, kterou jsem ti vybrala.“ Adelaide měla tu jedinečnou schopnost mračit se a usmívat zároveň, což Sam vždycky připadalo děsivé a taky trochu působivé.

„Já vím.“ Sam zavrhla šaty, které pro ni matka zvolila, a místo nich si vzala model na jedno rameno, posetý stříbrnými flitry; pro tak formální událost trochu moc křiklavý a nevhodný, ale Sam to bylo jedno. Neposlušné tmavé vlasy měla rozpuštěné a rozcuchané, jako by právě vylezla z postele. Taký si půjčila z královské klenotnice těsný náhrdelník po babičce, vyrobený z obrovských rubínových kabošonů proložených diamanty – ale místo aby si ho připnula na krk, omotala si ho kolem zápěstí v masivním proplestenci, který elegantní kameny proměnil v něco skoro smyslného.

Sam už se dávno rozhodla, že když nemůže být krásná, měla by být alespoň zajímavá. A ona skutečně krásná nebyla, ne v tom tradičním smyslu – čelo měla příliš široké a ustupující, obočí

příliš hustá, rysy příliš ostře řezané, podobně jako někteří z jejích vzdálených hanoverských bratranců.

Lidé na to ale obvykle zapomínali, jakmile Samantha promluvila. Byla v ní jakási záhadná, nakažlivá energie, jako by byla nějak víc *naživu* než kdokoli jiný. Jako by všechny její nervové dráhy doslova jiskřily přímo pod povrchem.

Královna svou dceru pevně nasměrovala ke straně sálu, daleko od všech nastražených uší.

„Tvůj otec a já jsme velice zklamaní,“ začala Adelaide.

A co je ještě nového. „To je mi líto,“ protáhla Sam otráveně. Zнала scénář a věděla, že je snazší prostě matce říct to, co chce slyšet. Když včera pozdě v noci přistáli, zvládla se rodičům vyhnout a dnes byli příliš zaneprázdnění přípravami na ples, než aby si ji zavolali. Nemohla se jim však vyhýbat navždycky.

„Líto?“ sykla královna. „To je všechno, čím se dokážeš hájit, poté cos utekla své ochrance? Samantho, takové chování je neomluvitelné! Ti důstojníci pro tebe každý den riskují život. Jejich práce je, a to doslova, postavit se mezi tebe a kulku. Alespoň bys jim mohla prokázat nějakou úctu!“

„A už jsi tuhle řeč pronesla i k Jeffovi?“ zeptala se Sam, jako by neznala odpověď. Jeff vždycky ze všeho vyvázl bez úhony.

Nebylo to fér. Navzdory tomu, jak pokroková Amerika podle svých vlastních tvrzení byla, pořád tu existoval sexistický dvojí metr, který tiše stál za vším. Ona a Jeff toho byli důkazem, jako v těch vědeckých studiích, ve kterých vychovávali dvojčata až na jednu proměnnou stejně a pak sledovali, jak je to ovlivnilo.

Ta proměnná byl v tomto případě fakt, že Jeff byl kluk a Sam děvče, a když oba udělali *přesně tu samou věc*, lidé na ně reagovali odlišně.

Když paparazzi přistihli Jeffa uprostřed šílené nákupní horečky, utrácel kvůli nějaké speciální příležitosti, zatímco Samantha byla rozmazlená a rozhazovačná.

Když se v médiích objevily fotky viditelně opilého Jeffa klopýtajícího z baru, jen potřeboval upustit trochu páry. Samantha byla divoká pařmenka.

Když Jeff odmlouval nebo nadával reportérům, byl prostě odhodlaný chránit si své soukromí. Samantha byla bezohledná mrcha.

Strašně ráda by viděla, jak by tisk reagoval, kdyby se některé z těch věcí dopustila *Beatrice*, ale ta samozřejmě nikdy ani prstem nepřekročila meze.

Sam věděla, že nic z toho není Jeffova vina. Přesto... stačilo to, aby si to přála změnit. Ne že by to bylo v její moci.

„Nechápu, proč je to takový problém,“ namítla chabě. „Nikomu se nic nestalo. Proč mě pro jednou nenecháte užít si života?“

„Samantho, tebe by nikdo nikdy nemohl obvinít, že by sis nedokázala užívat života,“ odsekla matka.

Sam se snažila nedat najevo, jak moc ji to zabořilo.

Královna si ztěžka povzddechla. „Prosím, mohla by ses alespoň pokusit chovat se co nejlépe? Tohle je pro tvou sestru velký večer.“

Něco v jejím tónu přimělo Samanthu zaváhat. „Jak to myslíš?“

Královna jen našpulila rty. Ať šlo o cokoli, nedůvěřovala Sam natolik, aby se jí s tím svěřila. Jako obvykle.

Sam si napůl přála, aby se mohla vrátit zpátky do té chvíle v Thajsku, kdy se otočila k Jeffovi s obočím opovážlivě zvednutým a výzvou, aby práskli do bot. Nebo ještě do hlubší minulosti, do dní, než se na ni matka začala dívat s tak evidentním rozčarováním. Pamatovala si, jak se na ni usmívala, když přicházela domů s historkami ze školy. Adelaide si svou dceru brávala na klín, česala jí vlasy a zaplétala francouzský cop, drobnýma rukama opatrně kartáčovala každý pramen a překládala je jeden přes druhý.

Jenže Sam věděla, že je to k ničemu. Nikoho nezajímalo, co si doopravdy myslí; prostě jen chtěli, aby sklapla a přestala poutat pozornost médií, která měla patřit Beatrice, dokonale jako obrázek. Stát jen v pozadí. Být vidět a nikdy nebyť slyšet.

Jak kráčela sálem, měla hlavu paličatě nakloněnou ke straně. No, teď můžou všichni klevetit o jejích šatech, oslnivě zářivých jako rozsvícená disko koule. Oči jí pod dlouhými řasami svéhlavě jiskřily.

Byla už skoro u dveří, když spatřila svou starší sestru v upjatých koktejlkách s vysokým límečkem, což byly nejspíš její první šaty večera; obvykle totiž měla pro oficiální akce nachystáno hned několik modelů. Hovořila se ženou s ostrými rysy a prošedivělými vlasy. Sam chvíli trvalo, než si uvědomila, že spolu nemluví anglicky.

Pospíšila si kolem Beatrice a šla se upíchnout k zastrčenému baru, aby ji nikdo neviděl.

Kam se poděla Nina? Sam vytáhla telefon a vyťukala rychlou zprávu. *Šla jsem si pro pití, přijď za mnou.* Pak se naklonila dopředu, aby zachytila barmanův pohled. „Můžu dostat pivo?“

Podezíravě se na ni podíval. Oba věděli, že palác na událostech jako tahle nikdy pivo nenabízel. Bylo to považováno za příliš přízemní, ať už to znamenalo cokoli.

„Prosím,“ dodala Sam se sladkým úsměvem, který mistrovsky ovládala. „Nemáte tam vzadu alespoň *jednu* lahev?“

Barman zaváhal, jako by zvažoval riziko, pak se sehnul pod barový pult a o chvíli později se vynořil s párem ojínných lahví piva. „Ode mě to nemáte.“ Mrkl na ni a odvrátil se, jako by se distancoval od usvědčujících důkazů.

„No báječné, zrovna jsem po jedné takové pátral,“ prohlásil kdosi po její levici a jednu z lahví sebral z pultu.

„Hej, to je moje!“ otočila se Sam na podpatku páskových jehel.

Mladík stojící vedle ní se opřel lokty o bar a v sytě modrých očích se mu zablesklo. Vypadal o pár let starší než ona, přibližně v Beatricině věku, a měl nezkrotné blond vlasy a ostře řezané rysy. Kdyby nebylo dolíčků ve tvářích, jeho pěkný vzhled by byl téměř odstrašující.